

Divendres, 30 d'abril del 1976

BARCELONA

El conflicte de Sant Pau s'agreuja

Els vaguistes amenacen de tancar l'hospital

El conflicte dels hospitals de Sant Pau i Mental tindrà avui un agreujament. Es dia de cobrar i la gerència ha fet avinent que només donarà mitja paga als empleats que estan en vaga des de dijous de la setmana passada. Si és així, els vaguistes han anunciat que es tancaran dins el centre hospitalari a partir del migdia.

En una assemblea que se celebrà ahir, de quarts de dues a quarts de sis de la tarda, uns vuit-cents vaguistes acordaren modificar la plataforma de negociació. No pensen acceptar la meitat del sou perquè el dia vint-i-dos, quan començà la vaga, ja devia ésser coberta la nòmina. Com que no es parlà de tornar al treball, continuarà la vaga.

Els treballadors de l'hospital plantegen a l'opinió pública el perill gravíssim que la direcció del centre està provocant amb una postura intransigent. En un any s'han fet quatre vagues en aquest hospital. Els vint-i-vuit plets que la direcció ha presentat a Magistratura, els han guanyat els treballadors.

Ahir se solidaritzaren amb els treballadors els metges interns i residents de Sant Pau, així com els metges adjunts i caps de servei. Han decidit de reunir-se amb els vaguistes avui al migdia per veure què fan si només es paga mitja mesada.

En una assemblea que han fet els metges residents —són uns cent cinquanta— han demanat la dimissió dels responsables del departament de personal. Han lamentat el déficit assistencial que actualment té l'hospital, tot manifestant llur voluntat d'assegurar una assistència adequada als malalts i el funcionament normal del servei d'urgències. Per això han pres mesures tècniques juntament amb la resta del personal, i han creat un comitè mèdic i de personal que les posi en pràctica.

Finalment, han denunciat la crisi econòmica i assistencial que l'hospital pateix des de fa temps. El conflicte actual només n'és una agudització. S'ha arribat a un límit que exigeix una solució ràpida i definitiva. Hi estan implicats, ultra la gerència, els organismes ciutadans i els responsables de Sanitat.

POSSIBLES SOLUCIONS

Fa molt de temps que es parla de si l'hospital de Sant Pau passarà a dependre de la Seguretat Social o bé si se'n faran càrrec les Caixes d'Estalvi. És una qüestió que porta personalment la gerència, sense donar-ne informació al personal. Tant l'una com l'altra possibilitat assegurarien la continuïtat d'un hospital que té tanta tradició a Barcelona, però que és organitzat sobre una base desfasada.

També es podria fer càrrec del seu manteniment algun organisme estatal. Sempre funcionaria més bé que en l'actualitat, opinen els metges, per causa de la manca de mitjans amb què es troben.

SOLIDARITAT DELS VEINS DEL GUINARDO

L'associació de veïns de Joan Maragall i Guinardó ens ha fet arribar una nota sobre el conflicte de Sant Pau. Diuen que són els usuaris més directes de l'hospital i, com a tals, els qui més en pateixen les anormalitats laborals. Tot reconeixent que «les reivindicacions dels treballadors són d'estricta justícia, creiem que —si l'administració de l'hospital diu que no té prou diners per a atendreles— el que no es pot fer és negar aquestes reivindicacions». Consideren que un servei públic com l'hospital no es pot regir per criteris de rendibilitat. Finalment, es pronuncien a favor de fer un conveni de l'hospital amb la Seguretat Social.

SITGES

Oposició a l'autopista

Els alcaldes de la comarca en volen impugnar la construcció

Al voltant del projecte d'una autopista arran del mar, que ha d'unir Castelldefels i Si ges, es precipiten els esdeveniments a gran velocitat. Així, al mateix temps que confeccionàvem l'informe que ahir vam oferir als lectors, es reunia a l'Ajuntament de Castelldefels una comissió formada per tres alcaldes —Sant Boi de Llobregat, Viladecans i Castelldefels—, tres tinentes d'alcalde i diverses persones representants d'entitats i associacions de les esmentades viles, de Gavà i del Prat.

A la fi d'aquesta reunió es feia públic un comunicat en què hom manifestava que s'havia pres l'acord d'impugnar de ple la construcció de l'autopista, mentre no arribi a coneixement de tots i a nivell oficial la manera de fer l'enllaç amb Barcelona. Entre d'altres qüestions relacionades amb l'afer, també s'acordà iniciar una acció a nivell de municipis, d'entitats i d'iniciatives particulars per tal d'aturar l'Autopista Mar de Garraf, perquè destrueixi els valors intrínsecs dels pobles.

Ara ens acaba d'arribar el contingut d'una instància signada per uns cent cinquanta residents de Garraf i de Sitges en la qual es demana que l'ajuntament «expressi a l'Administració Central que la població de la vila de Sitges s'oposa al projecte de construir qualsevol via de comunicació que malmeti l'estat natural de les Costes de Garraf.»

TRES Joves FORAGITATS

En la mateixa línia d'intensa activitat general, s'ha sabut que la policia municipal sitgetana foragità tres joves que repartien unes enquestes pro autovia en

les quals es prometia, per part dels promotors del projecte, un determinat present.

Com a cloenda, ens arriba un informe del gabinet d'Estudis i Planificació pel medi ambient en el qual, referint-se al traçat de l'esmentada autopista sobre el mar, s'afirma que «és nefast per a la conservació del medi ambient natural existent en l'actualitat». Més endavant, l'informe assenyalava que «un dic quasi continu, cobrint la major part del front del mar de Garraf, des del punt de vista de l'ecòleg o de qualsevol ciutadà que pretengui conservar al màxim la natura, és senzillament inadmissible.»

ACCIO, IMPREVISIBLE SOBRE LES PLATGES

Aquest informe invoca uns arguments concrets, entre els quals esmentem des de la perspectiva geològica: «Risc d'esllavissaments de grans masses de materials; sobreexplotació de les pedreres de Garraf; danys al sistema càrstic submarí; modificació radical de la batimetria; acció imprevisible sobre ports platges». Desde la perspectiva ecològica: «Destrucció d'una part singular, única del futur Parc Natural; distribució imprevista de l'aport de sediments; creació de zones amb escassa renovació; possible formació de bassals hipersalins i o llacunes d'aigües salobreses; reompliment intencionat de la franja litoral-autopista amb destrucció de la seva fauna i flora, i creació de terrenys favorables a la implantació urbana i, per tant, indesitjables com a Parc Natural; alteració biològica de la zona amb pèrdua de la diversitat florística i faunística, etc.»

De moment això és tot. Ben segur que som davant d'un «suma i continua»

JAUME COMELLAS

MADRID

Els governadors de Catalunya amb Fraga

Ahir mati, des de les nou fins a dos quarts de dues, s'ha celebrat la reunió patrocinada pel ministre, entre el ministre de la Governació i vice-president primer del govern per qüestions de l'interior, i els quatre governadors de les províncies catalanes. En aquest tipus de trobades, hi participen també els ministres de Relacions Sindicals, Treball, Secretaria General del Movimiento i Informació i Turisme, així com el delegats provincials de cadascun dels departa-

ments esmentats, reunions establertes per l'actual govern. Fins ara, se n'havien celebrat d'altres amb els governadors i delegats de ministeris de diverses províncies del nord i una amb els d'Andalusia occidental, aquesta coincidint amb el viatge del rei.

La temàtica d'aquestes reunions gira al voltant de l'acció governamental a les províncies agrupades amb un criteri regionalitzador. Donada la manca d'institucions regionals, aquestes trobades operen com a via de contacte entre l'administració central i cada conjunt d'entitats provincials. Habitualment es fa una anàlisi de la situació, s'examinen les necessitats prioritàries de la zona, es repassa la problemàtica més urgent i es controlen els programes de govern en període d'execució. Segons fonts directes del Ministeri de la Governació, d'aquestes reunions d'ordre domèstic no se sol emetre cap comunicat als mitjans d'informació.

Possible pujada del pa a 40 pessetes-quilo

Es probable que el preu del pa pugi fins a quaranta pessetes per quilògram a tot l'Estat espanyol a partir dels primers dies del mes de maig. Aquest preu quedaria fixat dintre el règim de preus autoritzats.

Els formats i preus dels diferents tipus de pa, segons estableix el decret regulador, podran ésser diferents a cada província, oscil·lant sempre, entre les trenta-set i quaranta pessetes per quilògram. Precisament en aquests dies s'estan ultimant les negociacions entre els industrials forners i la junta superior de preus. Finalitzats aquests contactes, les

autoritats provincials determinaran els formats i preus de venda al públic, resultants. Existeix un escandall tècnic, prototip per a totes les indústries del ram, i adaptable a les diferents necessitats i despeses de producció, consum, transport i comercialització del pa a cada província.

ULTIMES PUJES

Aquests preus i formats corresponen sols al pa de règim autoritzats, car les

peces de menys de 80 grams —considerades com a aliment de luxe— són de lliure comercialització. En aquest nou preu quedaran absorbides les alces dels salaris i de les matèries primeres que s'han produït durant els darrers mesos.

La darrera pujada d'aquest producte fou acordada en el mes de juliol de 1974 i es duu a terme en dues etapes, una a l'agost del mateix any i l'altra al gener de 1975. Hom calcula que el cost del pa ha experimentat des de llavors una pujada de més del 30 %. Aquest producte és un dels més vitals en l'economia de les famílies treballadores a les quals més afecten totes les pujades referents als productes alimentaris de gran consum.

EL LLENGUATGE

Quantes en vol?

Conten que al meu poble hi havia un botiguer que si mai havia de parlar en castellà —cosa que li esdevenia molt poc sovint— en deia alguna com aquesta: «Cuantas 'an' quiere?» i la seva elocució suscitava rialles de mofa i comentaris irònics. Avui les coses han canviat. Avui el nét d'aquell mateix botiguer potser diu «Quantes vol?» i no se'n riu ningú, perquè, malauradament, molts dels seus interlocutors també ho deuen dir. Ho vam aprendre tan bé, que en castellà el pronom en no existia, que ara en prescindim en català i tot. Frases com ara «No tinc ganes», «Vaig agafar quatre», «Hi ha pocs», «No sé res» (d'en Joan), «Conec molts», «Veig tres», «Porto uns quants» i «No tinc cap», són, actualment, prou usuals perquè el fet ens preocupi de debò. Han aconseguit, realment, d'obrir una bretxa profunda i amenaçadora en una de les posicions més sòlides de la nostra llengua. Una bretxa que hem de tapar entre tots. Vetllant, amb rigor, la pròpia elocució, cadascú pel seu compte, i adonant-nos de com l'eliminació del pronom en ha desnaturalitzat frases tan simples, però tan arrodonides com **No en tinc ganes, En vaig agafar quatre, N'hi ha pocs, No en sé res, En coneix molts, En veig tres, En porto uns quants i No en tinc cap.**

ALBERT JANE

AVUI

● **Jaume I i els Països Catalans** (article de Jaume Sobrequès) p 3

● **Els portuguesos i el federalisme popular** (article de Fèlix Cucurull) p 3

● **De l'Estatut plesbicitat a l'Estatut pactat.** p 8

● **L'oposició rebutja el discurs d'Aries per ambigu** (crònica de la nostra redacció a Madrid, per Josep Sanmartí) p 12

● **Reivindicació de la bandera d'Euskadi** (crònica del nostre corresponal al País Basc, Robert Petit) p 14

● **Espanya, motiu de polèmica a la premsa** (crònica del nostre corresponal a París, Ernest Udina) p 14

● **Dirigent neo feixista mort a Milà** (crònica de la nostra corresponal a Roma, Alicia Fajardo) p 14

